

Sygn. akt IV Ka 331/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Noga (spr.)

Sędziowie: SSO Grażyna Paweła-Gawor

SSR del. Paweł Piesakowski

Protokolant: st. prot. Ewa Krzyk

przy udziale Doroty Brzegowej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2015 roku, sprawy

M. W.

oskarżonego o przestępstwa z art. 300 § 2 kk i art. 301 §1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk; art. 77 pkt 1 i 2 Ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o.

od wyroku Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 4 grudnia 2014r. sygn. akt II K 136/14

wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że w okresie próby, na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. zobowiązuje oskarżonego do wykonania obowiązku zapłaty na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. kwot zasądzonych nakazami zapłaty Sądu Rejonowego (...)z dnia 24 listopada 2010 roku – sygn. akt V GNc 6429/10/S, z dnia 9 grudnia 2010 roku – sygn. akt V GNc 7817/10/S, z dnia 3 stycznia 2011 roku – sygn. akt V GNc 8465/10/S, z dnia 2 lutego 2011 roku – sygn. akt V GNc 669/11/S oraz wyroków zaocznych tegoż Sądu z dnia 1 czerwca 2011 roku – sygn. akt V GC 369/11/S oraz z dnia 30 czerwca 2011 roku sygn. akt V GC 660/11/S; w pozostałym zakresie przedmiotowy wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego poniesionych przed Sądem Odwoławczym; zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Grażyna Paweła-Gawor SSO Sławomir Noga SSR del. Paweł Piesakowski

Sygn. akt IV Ka 331/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydział IV Karny Odwoławczy

z dnia 8 maja 2015 roku

M. W.został oskarżony o to, że:

I. w dniu 1 lipca 2011 roku w C. woj. (...), działając jako osoba faktycznie animująca działalność gospodarczą (...) z siedzibą w C., będąc wierzycielem kilku dłużników, znajdując się w sytuacji faktycznej upadłości oraz niewypłacalności

przedsiębiorstwa – działając w celu udaremnienia oraz znacznego ograniczenia zaspokojenia wierzytelności swoich wierzycieli, stworzył nowy podmiot gospodarczy o nazwie (...) Spółka z o.o. z siedzibą w C., a następnie przeniósł na ten podmiot składniki majątku (...) w postaci przysługujących mu wierzytelności od kontrahentów, w wyniku czego udaremniał oraz w sposób znaczny utrudnił dochodzeni wierzytelności przysługującym następującym wierzycielom wobec firmy (...)

1/ (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. ul. (...)– posiadającej wierzytelności wobec (...) w wysokości 118634,41 zł – powstałej w wyniku niezapłacenia czynszu dzierżawy za wynajem hali przy Os. (...) w K., zgodnie z umową zawartą przez w/wym. a (...), zawartej 12 lutego 2009 roku, przez w/wym. Podmioty, uniemożliwiając tym samym przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego w przedmiocie wyegzekwowania opisanej wierzytelności – stwierdzonej prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego (...)Wydział(...)

2/ Urząd Skarbowy w W., reprezentowany przez naczelnika US w W., poprzez uniemożliwienie oraz znaczne utrudnienie zaspokojenia wierzytelności Skarbu Państwa, wobec (...) w postaci podatku od osób fizycznych, podatku VAT z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej oraz podatku liniowego o łącznej wysokości na dzień 30 czerwca 2011 roku – 433906,50 zł,

3/ D. K., z którą zawarł w dniu umowę franczyzny, z wyniku której wniosła opłatę licencyjną na rzecz (...) w wysokości 20000 zł, a następnie z przedmiotowej umowy się nie wywiązał,

4/ ZUS Inspektorat K., ul. (...), poprzez uniemożliwienie oraz znaczne utrudnienie zaspokojenie wierzytelności Skarbu Państwa wobec (...) w postaci składek na ubezpieczenie społeczne w kwocie 356355,66 zł, składek zdrowotnych 122541,13 zł, oraz Funduszu Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń w kwocie 39126,18 zł,

tj. o przestępstwo z art. 300 § 2 k.k. i art. 301 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w okresie od 1 stycznia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2011 roku, w C., woj. (...), jako osoba odpowiedzialna, za prowadzenie ksiąg rachunkowych oraz sporządzenie sprawozdań finansowych (...), prowadził nierzetelne księgi rachunkowe oraz sporządził nierzetelne sprawozdania finansowe.

tj. o przest. Z art. 77 pkt. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości

Sąd Rejonowy w Wieliczce, Wydział(...)wyrokiem z dnia 4 grudnia 2014 roku sygn. akt II K 136/14 orzekł w tym przedmiocie następująco:

I. oskarżonego M. W. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia stanowiącego występki z art. 300 § 2 k.k. i art. 301 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. za to na mocy 300 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 4 (cztery) miesięcy pozbawienia;

II. na mocy art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu M.W. karę 200 (dwieście) stawek grzywny określając wysokość jednej stawki grzywny na 20 (dwadzieścia) złotych;

III. oskarżonego M. W. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia stanowiącego występki z art. 77 pkt. 1 i 2 ust. Z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości i za to na mocy art. 77 pkt. 1 i 2 ust. Z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na mocy art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. biorąc za podstawę kary pozbawienia wolności z osobna wymierzone w punktach I i III niniejszego wyroku za zbiegające się przestępstwa orzeka wobec oskarżonego M.W. karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej w punkcie IV kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszka wobec oskarżonego M. W. na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

VI. na zasadzie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa w kwocie 4329,64 (cztery tysiące trzysta dwadzieścia dziewięć 64/100) złote.

Przedmiotowy wyrok został zaskarżony apelacją przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. i zarzucił:

I. w zakresie czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia stanowiącego występki z art. 300 § 2 k.k. i art. 301 § 1 k.k. w zw. z art. 11, § 2 k.k., przypisanego oskarżonemu w punkcie I zaskarżonego wyroku, na zasadzie art. 438 pkt. 4 k.p.k. zarzucam:

1. rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu w punkcie I wyroku kary jednego roku i czterech miesięcy pozbawienia wolności w stosunku do okoliczności związanych z popełnieniem czynu, polegającą przede wszystkim na niedostatecznym uwzględnieniu stopnia winy i społecznej szkodliwości przestępstwa, a także motywacji i sposobu zachowania się oskarżonego, rozmiarów negatywnych następstw przestępstwa dla pokrzywdzonych oraz braku podejmowania przez oskarżonego jakichkolwiek działań o naprawienie wyrządzonej pokrzywdzonym szkody, które to czynniki przemawiały za koniecznością wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności bliższej górnego zagrożenia ustawowego, z pewnością zaś powyżej dwóch lat pozbawienia wolności, co też uniemożliwiłoby orzeczenie tej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,

2. rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu w punkcie II wyroku kary 200 (słownie: dwieście) stawek grzywny określając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych, podczas gdy okoliczności czynu wskazują, iż oskarżony osiągnął z popełnionego przestępstwa korzyść majątkową w znacznej wysokości, zaś dochody oskarżonego oraz jego warunki osobiste, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe z pewnością nie uzasadniają ustalenia stawki dziennej grzywny na poziomie niemalże minimalnym,

ewentualnie, na wypadek nieuznania przez Sąd Odwoławczy zarzutu wskazanego w punkcie 1 za zasadny, zarzucam:

3. rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu w punkcie IV wyroku kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, podczas gdy w stosunku do oskarżonego nie zostały spełnione przesłanki umożliwiające skorzystanie z powyższego środka probacyjnego, w szczególności nie jest to wystarczające do osiągnięcia względem oskarżonego celów kary,

ewentualnie, na wypadek nieuznania przez Sąd Odwoławczy zarzutu wskazanego w punkcie 3 za zasadny, zarzucam:

4. rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu w punkcie IV wyroku kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania bez nałożenia na oskarżonego w okresie próby jakichkolwiek obowiązków wskazanych w art. 72 §1. k.k., w szczególności zaś braku nałożenia na oskarżonego na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. obowiązku wykonania w okresie próby nakazów zapłaty Sądu Rejonowego (...)z dnia 24 listopada 2010 r. (sygn. akt V GNc 6429/10/S), z dnia 9 grudnia 2010 r. (sygn. akt V GNc 7817/10/S), z dnia 3 stycznia 2011 r. (sygn. akt V GNc 8465/10/S), z dnia 2 lutego 2011 r. (sygn. akt V GNc 669/11/S) oraz wyroków zaocznych ww. Sądu z dnia 1 czerwca 2011 r. (sygn. akt V GC 369/11/S) oraz z dnia 30 czerwca 2011 r. (sygn. akt V GC 660/11/S), o co oskarżyciel posiłkowy wnosił na rozprawie w dniu 27 listopada 2014 r.

II. w zakresie czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia stanowiącego występki z art. 77. pkt 1 i 2. ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994 r., przypisanego oskarżonemu w punkcie III zaskarżonego wyroku, na zasadzie art. 438 pkt. 4 k.p.k. zarzucam rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary czterech miesięcy pozbawienia wolności, z uwagi na niedostateczne uwzględnienie przy wymiarze kary stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, motywacji i sposobu zachowania się oskarżonego, a także stopnia naruszenia ciężących na nim obowiązków, które to okoliczności przemawiały za wymierzeniem oskarżonemu kary w zdecydowanie wyższej wysokości, bliższej górnemu zagrożeniu ustawowemu, a nadto bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

W oparciu o powyższe pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o:

I. co do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I wyroku:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu surowszej kary pozbawienia wolności, z pewnością powyżej dwóch lat, a także surowszej kary grzywny, w szczególności poprzez zwiększenie wysokości stawki dziennej, a nadto uchylenie rozstrzygnięcia o orzeczeniu kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,

ewentualnie, w przypadku nieuznania przez Sąd Odwoławczy zarzutu wskazanego w punkcie I. ppkt 1 i 3 za zasadny oraz utrzymani w mocy rozstrzygnięcia w przedmiocie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, wniósł o:

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez nałożenie na oskarżonego na zasadzie art. 72 § 1. pkt 8 k.k. obowiązku wykonania w okresie próby nakazów zapłaty Sądu Rejonowego(...)z dnia 24 listopada 2010 r. (sygn. akt V GNc 6429/10/S), z dnia 9 grudnia 2010 r. (sygn. akt V GNc 7817/10/S), z dnia 3 stycznia 2011 r. (sygn. akt V GNc 8465/10/S), z dnia 2 lutego 2011 r. (sygn. akt V GNc 669/11/S) oraz wyroków zaocznych ww. Sądu z dnia 1 czerwca 2011 r. (sygn. akt V GC 369/11/S) oraz z dnia 30 czerwca 2011 r. (sygn. akt V GC 660/11/S).

II. co do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie III wyroku wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie surowszej kary pozbawienia wolności, w wymiarze co najmniej 6 miesięcy oraz uchylenie rozstrzygnięcia o orzeczeniu kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w zakresie w jakim zarzuca rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania bez nałożenia na oskarżonego w okresie próby obowiązku wykonania na zasadzie art. 72 § 1 pkt 8 kk orzeczeń Sądu wydanych w sprawie cywilnej wobec oskarżonego, a zasądzających odszkodowanie na rzecz pokrzywdzonej spółki (...) jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie. W pozostałym zakresie apelacja jest niezasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy wnikliwie i wszechstronnie przeprowadził postępowanie dowodowe i dokonał trafnych ustaleń faktycznych, które pozostają pod ochroną art. 7 kpk, gdyż poprzedzone zostały ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, są wynikiem rozważań okoliczności przemawiających na korzyść i niekorzyść oskarżonego, nadto zostały z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego umotywowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Prawidłowo dokonane ustalenia faktyczne w sprawie pozwoliły Sądowi Rejonowemu zachowania oskarżonego zakwalifikować jako przestępstwa z art. 300 § 2 kk i art. 300 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz z art. 77 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 29 września 1994r. o rachunkowości.

Zarówno ustalenia faktyczne w sprawie jak i kwalifikacja prawna przypisanych oskarżonemu przestępstw nie są przez skarżącego pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego kwestionowane, należy podkreślić, że są prawidłowe.

Należy stwierdzić, że w orzecznictwie dominujący jest pogląd od wielu lat, że Sąd zobowiązując oskarżonego do stosownego postępowania w okresie próby (art. 72 § 1 pkt 8 kk) może orzec także o obowiązku, który wynika z orzeczenia Sądu wydanego w sprawie cywilnej. Stanowisko to aprobuje Sąd Odwoławczy, tak wszak już przeszło 30 lat temu orzekł Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 marca 1982r. (VI KZP 18/81, OSNKW 182, s. 6, poz. 31).

W uchwale tej wskazano, że przepis stanowiący o zobowiązaniu skazanego do innego stosownego postępowania w okresie próby został tak sformułowany, co dawało wiele możliwości orzekania w tym zakresie, przy czym ustawa jedynie wymagała, aby zobowiązanie to mogło zapobiec popełnieniu ponownie przestępstwa.

Pod rządami Kodeksu Karnego z 1997r. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 10 grudnia 2014r. sygn. akt IV KK 219/14 wypowiedział się wprost, że określony w art. 72 § 1 pkt 8 kk środek probacyjny może polegać na zobowiązaniu oskarżonego do wykonania prawomocnego orzeczenia innego Sądu w tym zapadłego w postępowaniu cywilnym.

Podobnego zdania były Sądy Apelacyjne w Katowicach (zob. wyr. SA w Katowicach z 8 kwietnia 2009r. II Aka 63/09, Lex 534015), Poznaniu (zob. wyr. SA w Poznaniu z 20 września 2012r. II Aka 179/12, Lex 1307470), Wrocławiu (zob. wyr. S.A. we Wrocławiu z 6 marca 2011r. II Aka 30/14, Lex 1451859, w Rzeszowie (zob. wyr. SA w Rzeszowie z 10 lipca 2014r., II Aka 58/14, Lex nr 1496040, które swoje stanowisko wszechstronnie logicznie, jasno, wyczerpująco i przekonywująco umotywowały. Zasadniczo dotychczas tylko jeden Sąd Apelacyjny był odmiennego zdania, a mianowicie Sąd Apelacyjny w Białymstoku (zob. wyr. SA w Białymstoku z 21 maja 2013r. II Aka 59/13 Lex nr 1353599. Przepis art. 72 § 1 pkt 8 kk został ujęty przez ustawodawcę ogólnie, co oznacza, iż ma charakter otwarty i uprawnia Sądy do kształtowania rozstrzygnięcia w tym zakresie na wiele sposobów, byle tylko każdy służył zapobiegnięciu przez oskarżonego ponownie przestępstwa.

W istocie funkcją wszystkich wyszczególnionych w art. 72 § 1 kk środków probacyjnych jest stworzenie instrumentów oddziaływania na sprawcę w okresie próby w kierunku powstrzymania go przed powrotem na drogę przestępstwa. Oczywiście jest, że wydany w oparciu o przepis art. 72 § 1 pkt 8 kk nakaz wywiązania się z nałożonego przez Sąd cywilny obowiązku wypłacenia pokrzywdzonemu odszkodowania nawiązuje z wyrażonym w art. 2 § 1 pkt 3 kpk wymogiem ochrony interesów pokrzywdzonego i w ten sposób będzie realizować cele kary w zakresie prewencji indywidualnej.

Należy stwierdzić jednoznacznie, że środek probacyjny z art. 72 § 1 pkt 8 kk nie jest tożsamy ze zobowiązaniem do naprawienia szkody z art. 72 § 2 kk, istnieje zasadnicza różnica między wymienionymi instytucjami prawnymi.

W konsekwencji zastosowania omawianego środka probacyjnego nie powstaną dwa tytuły egzekucyjne dotyczące tego samego roszczenia, nie ma zatem zastosowania klauzula antykumulacyjna z art. 415 § 5 zd. 2 kpk.

Niewątpliwie w każdej sprawie karnej należy podejmować działania, które stymulują sprawcę do zrehabilitowania szkód wyrządzonych czynem przestępczym.

Należy również zwrócić uwagę, że nieuiszczenie przez oskarżonego w określonym terminie zasądzonych w procesach cywilnych sum pieniężnych, samo w sobie nie wywołuje skutku w postaci zarządzenia wykonania kary wcześniej warunkowo zawieszanej, gdyż pojęcie „uchyla się (...) od wykonania nałożonych obowiązków” o którym mowa w art. 75 § 2 kk mieści się negatywny stosunek psychiczny (zła wola) osoby zobowiązanej do nałożonego obowiązku sprawiający, że mimo obiektywnych możliwości sprawca tego nie wypełnia, gdyż go wypełnić nie chce.

Konkludując określony w art. 72 § 1 pkt 8 kk środek probacyjny orzeczony wobec oskarżonego, zmotywuje oskarżonego do podejmowania w okresie próby wysiłków w kierunku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody i z pewnością będzie stanowić skuteczny środek zapobiegający powrotowi oskarżonego do popełnienia przestępstw i zrealizuje cel kary określony w art. 53 kk oddziaływania prewencyjno – wychowawczego.

W żadnej mierze nałożony na oskarżonego środek probacyjny nie prowadzi do pokrzywdzenia pozostałych wierzycieli, wobec których już funkcjonują w obrocie prawnym tytuły egzekucyjne i zobowiązuje go do naruszenia kolejności zaspokojenia roszczeń wierzycieli, których kolejność zaspokojenia określa art. 1025 § 1 kpc lecz stymulują go do podejmowania działań ukierunkowanych do naprawienia szkody wyrządzonej przedmiotowym przestępstwem, oczywiście zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym.

W pozostałym zakresie zarzuty apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego nie były zasadne i nie mogły być uwzględnione.

Wymierzone oskarżonemu jednostkowe kary za przypisane mu przestępstwo z art. 300 § 2 kk i art. 301 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz za przestępstwo z art. 77 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 29 września 1999r. o rachunkowości są adekwatne do zawinienia stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, z kolei wymierzona oskarżonemu kara łączna

w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lata, spełnia wszelkie cele kary określone w art. 53 kk.

Wymierzając oskarżonemu kary Sąd Rejonowy uwzględnił wszystkie okoliczności je łagodzące i obniżające w tym podnoszone przez apelującego pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, jego sposób działania i brak naprawienia szkody.

Niezasadny jest również zarzut pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego dotyczący rażącej niewspółmierności orzeczonej oskarżonemu kary grzywny, gdyż również ona spełnia wszelkie cele kary przewidziane w art. 53 kk, stawka dzienna grzywny określona przez Sąd Rejonowy uwzględnia w pełni warunki osobiste, materialne, rodzinne i możliwości zarobkowe oskarżonego.

Nie sposób przyjąć, że wymierzona kara wobec oskarżonego jest karą niewspółmiernie łagodną w sytuacji, gdy Sąd wymierzając ją uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiar, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego nie zostały przekroczone.

Należy mieć na uwadze, że na gruncie art. 438 pkt 4 kpk nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karą dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym tego słowa – rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować, a takiej cechy wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i grzywny nie przejawiają (por. wyr. S.A. w Łodzi z dnia 29.10.2013r. II Aka 198/13, Lex nr 1386142, wyr. S.A. w Lublinie z dnia 25.09.2013r. II Aka 154/13 Lex nr 1375821, wyr. S.A. w Warszawie z dnia 18.09.2013r. II Aka 258/13 Lex nr 1392054).

Jak wynika z powyższego, rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary przejawia się jedynie w braku nałożenia na oskarżonego obowiązku na podstawie art. 71 § 1 pkt 8 kk wykonania zapadłych orzeczeń cywilnych zasądzających na rzecz oskarżyciela posiłkowego stosowne odszkodowania.

Z tych przyczyn Sąd Odwoławczy na zasadzie art.437 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 624 § 1 kpk wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że w okresie próby na podstawie art. 71 § 1 pkt 8 kk zobowiązuje oskarżonego do wykonania obowiązku zapłaty na rzecz oskarżyciela posiłkowego firmy (...) kwot zasądzonych nakazami zapłaty Sądu Rejonowego (...)z dnia 24 listopada 2010r. – sygn. akt V GNc 64/10/S z dnia 9 grudnia 2010r. sygn. akt V GNc 7817/10/S, z dnia 3 stycznia 2011r. sygn. akt V GNc 8465/10/S, z dnia 2 lutego 2011r. – sygn. akt V GNc 659/11/S oraz wyroków zaocznych tegoż Sądu z dnia 1 czerwca 2011r. – sygn. akt V GC 369/11/S oraz z dnia 30 czerwca 2011r. sygn. akt V GC 680/11/S, w pozostałym zakresie przedmiotowy wyrok utrzymuje w mocy, zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. kwotę 420 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego poniesionych przed Sądem Odwoławczym, oraz z uwagi na obecną trudną sytuację materialną oskarżonego i nałożone do wykonania obowiązki finansowe, zwalnia go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Grażyna Paweła-Gawor SSO Sławomir Noga SSR del. Paweł Piesakowski

(...)